

Her hava Hans og Ebba fingið teirra fyrsta barn

Margretha, kallað Gugga, og maður hennara Johan Danielsen, postmeistari, vóru góðir stuðlar hjá Ebbu

Pápabeiggin C. Th. Zahle var í Føroyum í 1922. Her er hann saman við bróðurdótrini Ebbu og soni hennara Ebba

Pápabeiggin var forsætisráðharri

Tað er eisini ein partur av hesi søgu, at danski forsætisráðharrin Carl Theodor Zahle var pápa-beiggi Ebbu, og hon búði eisini hjá honum eitt skifti sum ung genta í Keypmannahavn.

Zahle var fyrst forsætisráðharri eitt stutt skifti frá 28. oktober 1909 til 5. juli 1913 og síðan frá 21. juni 1913 til 29. marts 1920.

Útsjóndin og navnið fingi fólk at halda hann vera jøda, og tað var ikki tá í tíðini mett at vera fyrri tað góða. Men jødi var hann ikki. Hinvegin var olduromma hansara

eskimoari, enntá fødd sum heidningur!

Zahle var í síni tíð roknaður fyrri at vera á vinstravonginum. Hann royndi at hjálpa teimum, sum vóru minni ment, hóast truplar umstøður undir 1. veraldarbardaga. Hann var eisini lögmaráðharri og við síni rættvísiskenslu virkaði fyrri at bota um rættarskipanina.

Zahle hevði forstálsis fyrri føroysku, og eisini íslendsku, sjálvstýrisrørsluni. Hetta gav honum trupulleikar við sambands-flokkinn og eisini við danskar embætismenn í Føroyum. Hetta er ein kend søga.

Tað verður sagt, at Zahle var sera illsintur, men hetta tykist ikki at vera farið í arv til hansara føroysku ætt!

Kensluborna brævið til foreldrini, tá ið Ebba misti mannin

Sum greitt frá í umrøðuni í Høndur ið Sleptu, giftist Ebba við Hans C. Müller í 1916, og tey flyta til Føroyar. Men Hans doyri longu í 1925. Hetta var sjálvsagt ein øgiligur sméitur hjá henni.

Tað, sum lýsir Ebbu best sum eitt kensluborið menniskja, er tað bræv, sum hon sendi foreldrunum fyrst í 1925, tá ið maðurin var deyður. Hon skrivar millum annað:

Thorshavn d. 14. Januar 1925

Mine egne kære Forældre,

Mange tak for Eders kærlige Telegrammer. Det var et forfærdeligt Budskab, jeg maatte sende Eder, og jeg kan tænke mig, at det har voldt Eder dyb Sorg. Hvad jeg føler, det behøver jeg slet ikke at sige, for det ved I selv, I to, det holder saa meget af hinanden. I kan føle med mig, der har mistet det bedste og det kæreste jeg ejede, min elskede Mand. Det er vel nok en af de største Sorger, der kan ramme os Mennesker. I første Øjeblik, da fatter man ikke, hvordan man kommer igennem det, men Vorherre hjælper én, han har ogsaa hjulpet mig. I de sværeste Øjeblikke faar man en forunderlig Fred og Stilhed i Sindet, som bærer igennem alt det tunge. Og andre Menneskers Kærlighed og Deltagelse betyder meget mere, end jeg havde troet. Jeg har været Genstand for en saadan Omhu og Kærlighed baade af Familien og af alle vores Venner, at det har mildnet Ensomhedsfølelsen.

Og Gud ske Lov for mine to Dreng. Dem har jeg jo, og de er et kært Minde om deres Far, foruden at de er mine to søde Dreng, som jeg nu maa se at leve for. Ebbe var forfærdelig fortvivlet straks, men Børn tager jo heftigt paa Veie, men kommer til Gengæld hurtigere igennem det svære. Nu leger han med Eiden paa vanlig Vis, og vi taler om hans Far, uden at han tager paa Veie. Han kommer selv ofte med Bemærkningen: "Mor kan du huske, saadan sagde Far," og saa fremdrager han et eller andet Minde, men Gud ske lov, at han tager det saadan. .

Vanlukku sjúkan

Men I vil vel gerne vide lidt om,

Hjúnarlagið við Hans var fyrimyndarligt

hvordan alt dette forfærdelige skete. Det var ikke egentlig Lungebetændelse han døde af, men Influenza, den rigtigt ondartede, den der hærgede Verden lige efter Krigen.

Hans blev syg Søndag før Jul. Han laa om Eftermiddagen paa Divanen og sov. Jeg troede, det kun var Træthed. Vi havde været til Middag paa Apoteket om Lørdagen. Da han vaagnede, spiste vi til Aften og gik saa tidlig i Seng. Jeg bad ham saa tage Temperaturen for en Sikkerheds skyld, da jeg syntes han var saa mat. Han havde da 38,6. De paafølgende Dage laa han almindelig grebet af Influenza. Vi var kede af, at han skulde ligge i Julen, men derudover ængstedes vi ikke. Juleaftensdag gik jeg og regned frem og til tilbage, om det var rigtigt at telegrafere "alt vel" hjem, men gjorde det, da jeg egentligt syntes, at Hans havde det godt.

Anden Juledag midt paa Dagen medens Heerup (læknin) var her, blev han pludselig daarlig, fik heftige Opkastninger og saa elendig ud. Om Aftenen havde han 40,5, om Morgenens havde han kun haft 38,1. Næste Dag havde han Lungebetændelse, der angriber en begrænset del af Lungen. Heerup sagde til mig,

at Hans var meget alvorligt syg, men at der ingen Fare var som det var, og at han skulde sige mig det, hvis der blev det.

Imidlertid blev Stuepigen Petra (Danielsen) syg og Eiden ogsaa og endelig jeg selv af Influenza. Heerup sagde til mig, at jeg havde Temperatur og jog mig i Seng. Jeg havde 38,9. Det var slemt kan I tro. Eiden laa i Spisestuen, Petra i Dagligstuen, Hans og jeg i sovekammeret. Hertha (Egholm) paa Kontoret boede her saa og passede Eiden og Petra. Johanne (á Kletti) passede Maden, og Gugga kom hjem om Dagen og passede paa os. Dagen efter, at jeg var gaaet i Seng, begyndte Hans' feber at stige. Det blev jeg meget forskrækket over, og det viste sig saa, at den anden Lunge ogsaa var blevet angrebet.

Ebbe var i al den Tid ude hos Heerups, hvor han boede. Aftenen før Hans døde laa han og læste til kl. 12. Om Morgenens ringede vi efter Heerup. Han gav os Pantofen, og saa faldt han i Søvn. En Times Tid efter kom Gugga hjem, og hun hviskede saa til mig, hvad Heerup ikke kunde komme til at sige mig, fordi Hans laa ved siden af, at det var meget værre med Hans, og at det

